

skerne end 3 Tommer i Kvadrat, og disse sidste Garn, erklærer Fiskerne, kan ikke benyttes, hvorfor de er henviste til at bruge Vaad. Men paa mange Strækninger her kan der ikke trækkes Vaad. Dertil kommer, at Vaaddet har en bestemt Længde for hele Gudenaens Strækning, og man vil forstaa, at det er langt fordelagtigere at bruge det højere oppe, hvor Aaen er snævrere, thi der tager det en større Brede af Aaen end længere nede, hvor Aaen bliver betydeligt bredere og nærmest faar Karakteren af en Fjord. Der er derfor ingen Tvivl om, at de, der driver Fiskeri paa den Strækning, jeg her omtaler, er stiftmoderligt behandlede i Forhold til de andre. Men dette maatte der kunne raades Bød paa ved en Revision af Loven. Enhver vil kunne indse, at det rigtige vil være paa de forskellige Strækninger af Gudena at have noget forskellige Regler med Hensyn til de Fiskeredskaaber, der maa bruges. Som oftest er det Arbejdere, der har et Bierhverv ved Fiskeriet, og da de kostbare Fisk, Laks og Ørred, særlig kommer op i Aaen i Maanederne Januar og Februar, vil de, som jeg alt har anført, være afskaarne fra at kunne fange disse Fisk, som Forholdene nu er. Men da det netop er i disse Maaneder, der er lidet eller intet Arbejde, vilde det være rigtigt, om de havde Lov til at bruge Drivgarn med Grimer saaledes som tidligere. Det er i alt Fald paa denne Strækning af Aaen højst uheldigt at være indskrænket til de nu benyttede Fangstredskaber.

Fiskerne har langs hele Gudenaens Strækning holdt Møder og udtalt Forventning om nu at faa den Revision af Loven, som er udsat saa mange Gange, og de har en hel Del Ønsker, som de vilde fremkomme med, naar Loven kom til Behandling. Det er selvfølgelig ikke min Mening, at hvad Fiskerne ønsker, er det afgørende, vi maa naturligvis ogsaa tage Sagkundskaben med, thi Fiskerne er paa ingen Maade tjente med, at Fiskeriet blev ødelagt. Men det er der dog vist heller ikke Tale om, selv om de fik Lov til at bruge de Fangstredskaber, som jeg har omtalt, og som efter min Mening vilde passe under de forskellige Forhold. Jeg vil derfor anmode den højtærede Landbrugsminister om at fremsætte Forslag til en Revision af Loven. Et saadant Forslag ventes af mange, og der er neppe tilstrækkelig Grund til atter at udsætte Revisionen. Gudenaen er og maa fremdeles være et Vand, for hvilket der er en særlig Lov-

givning, og den Omstændighed, der anføres i Motiverne, at Loven om Ferskvandsfiskeriet vil komme til Revision næste Aar, finder jeg ikke er en tilstrækkelig Grund til Udsættelse.

Mortensen: Det er, som allerede bemærket af den foregaaende ærede Taler (Gerud Jensen), tredje Gang, der nu paa Tingets Bord foreligger Lovforslag om at udsætte Revisionen af Loven om Fiskeri i Randers Fjord og Gudena. Et gammelt Ord siger, at alle gode Gange er tre, men om dette har været Motivet for den højtærede Landbrugsminister til at fremsætte dette Lovforslag, skal jeg lad være usagt. Det er ikke altid, de gamle Ord holder Stik. Jeg kunde som Bevis nævne, at jeg kender en tidligere Rigsdagsmand, som, da han stillede sig tredje Gang til Valg, brugte dette Ord fra Valgmøde til Valgmøde, han var blevet valgt de to foregaaende Gange, men da Valget tredje Gang var afholdt, var der adskillige, der gik grædende derfra, for han var dumpet. Nu, der var andre, der var blevet glade derved, saa det betød ikke saa meget. Dette siger jeg ingeniunde for at rette et Angreb paa den nuværende Landbrugsminister, ham ønsker jeg alt godt baade paa dette og andre Omraader, men det samme kan jeg ikke sige om det Lovforslag, han har fremsat. Det ønsker jeg ikke noget godt, og jeg er sikker paa, at kun faa vilde græde, hvis det blev taget tilbage, og et Lovforslag om en Revision af Loven kom frem. Det sidste vilde saare mange være glade for.

Da man i 1910 udsatte Revisionen, havde man et ret gyldigt Argument derfor, nemlig at man ventede paa en Betænkning fra den Kommission, som var nedsat til at undersøge Mulighederne for en Udnyttelse af Vandkraften i Gudena. Jeg gik ogsaa den Gang villig med til Udsættelsen af Hensyn hertil. Fiskerne var mindre glade derved, hvad jeg senere skal komme tilbage til. I 1912 forelaa dette Argument ikke. Da havde Kommissionen afgivet sin Betænkning, denne forelaa og var kendt af Ministeriet. Den Gang motiverede man saa Udsættelsen væsentlig med, at Ministeriet endnu ikke havde taget Stilling til denne Betænkning. Dette kunde der jo være noget i, men jeg er dog tilbøjelig til at tro, at der ikke var ret mange, som ikke var klare over, at det, som denne Kommission foreslog, ikke vilde komme til Udførelse, og hvis man vilde prøve paa at gennemføre det, vilde det den